

Opgangen i Indførsel af de Artikler, paa hvilke Tolden er nedsat. Kun paa et Par af disse Artikler har man gjort det, og navnlig har man forsøgt at gøre det, hvor det i denne Forbindelse er praktisk, nemlig hvor det drejer sig om betydelige Nedsættelser af Beskyttelsen, og derfor er Flertallets Beregning ikke korrekt, og den er ukorrekt i den Retning, at den viser en mindre Indtægt for Statskassen end den, der virkelig vil komme. Hvad Brændevinsafgiften angaar, vil jeg sige, at jeg hører ikke til de principielle Modstandere af en Brændevinsafgift. Jeg vil være fuldt ud villig til at gaa ind paa Tanken derom, men naturligvis kun under visse Betingelser. Det forekommer mig ogsaa, at Folketingets Holdning har som Helhed aldrig været ubetinget afvisende over for Brændevinsafgiften. Man har kun sagt: Ja, hvad kunne vi faa for den? Kan man byde os Betingelser for at gaa ind paa den, som ere saa hyldestgørende, at den almindelige Befolkning vil vinde noget derved? Og de fire Betingelser, som forlængst ere opstillede fra Venstres Side baade i og uden for dette Ting, er for det første, at den forøgede Afgift skulde ledsages af betydelige Nedsættelser af Tolden paa Livsforbrødenheder, for det andet, at den skulde ledsages af en Beskatning af Vin og finere Alkohol, for det tredje, at den skulde ledsages af en Formue- og Indkomstskat, og endelig for det fjerde, at den skulde ledsages af betydelige sociale Reforme. Jeg er mig ikke bevidst, at man nogen Sinde har erklæret sig paa den Maade uvillig til at gaa ind paa en Forhandling om Forhøjelse af Brændevinsskatten, at man ikke, naar man fik disse Betingelser tilfredsstillede, kunde optage Tanken derom, og jeg hører ubetinget til dem, som ikke betragte Brændevinen som en national Helligdom, der ikke maa røres ved. Jeg tror heller ikke, at der er ret mange i dette Ting, som nærer denne Anskuelse. Man har jo ogsaa udtalt sig med meget Forbehold om denne Sag, f. Eks. det ærede Medlem for Holbæk (Jogtmand). Om han end væsentlig er en Modstander af Brændevinsskatten, udtalte han sig dog, som det ogsaa blev erkendt af det ærede Medlem for Kallundborg (Krabbe) meget maadeligt, medens det ærede Medlem for Kallundborg talte stærkere for den,

end jeg i og for sig kunde billige. Jeg mener som saa, at skulde man paa bar Bund indrette en Forbrugsbeskatning, og man spurgte: Bille I helst have Skat paa Brændevin, eller ville I have Skat paa Kaffe, Ris og Petroleum, vilde de fleste svare: Lad Skatten saa hellere hvile paa Brændevin end paa det andet. En anden Sag er det, at jeg er en ubetinget Modstander af Brændevinsskatten i den Form, hvori den højtærede Finansminister har foreslået den og med den Højde. Det forekommer mig, at en saadan Foranstaltning er fuldkommen utilraadelig, og den tror jeg ikke ret mange af dette Ting's Medlemmer ville gaa med til. Den er utilraadelig, fordi den lægger en urimelig Byrde paa dette Forbrug. Det er blevet almindeligt at betegne Forbruget af Brændevin som noget i og for sig slet. Jeg er for mit Bedkommende ikke af den Mening. Jeg mener, det er et Forbrug, som kan indskrænkes og i mange Tilfælde undværes, hvilket den stærkt voksende Mængde af Afholdskolf bærer Vidnesbyrd om, men der er ikke det mindste ondt i, at man faar en „Madsnaps“, som det ærede Medlem for Holbæk sagde. Nogle holde mest af en Snaps til deres Mad, andre ville hellere have en halv Bajer eller et Glas Vin. Det forekommer mig, at vi, som drikke en halv Bajer eller et Glas Vin, ikke skulle kørse os over dem, der helst drikke en Snaps til deres Mad, det ene er ikke værre end det andet og intet af det ondt.

Men den Grund, hvorfor jeg ikke kan gaa med til en Forhøjelse som denne, er den, at det er et rent finansielt Eventyr. Der er intet Menneſke, der er i Stand til paa en fornuftig Maade at beregne, hvad Brændevinsskatten vil indbringe. Den ærede Finansminister mener, at Forbruget vil gaa ned til det halve, og derved kommer der en Merindtægt for Statskassen af 5 Mill. Kr. Men naar jeg siger: Jeg tror ikke, det vil gaa ned med mere end $\frac{1}{4}$, saa gad jeg vide, hvorledes den højtærede Finansminister vil kunne modbevise det. Det ene kan være lige saa rigtigt som det andet, det er et fuldstændig frit Skøn, og den Dag vil næppe komme, da man gaar hen og bevilger en Skat, hvis Udbytte intet Menneſke er i Stand til at beregne, og som muligvis vil bringe adskilligt flere Mill. ind i Statskassen, end